

Házael González

Aquesta vegada hem de fer una excepció a la nostra secció habitual: no parlem avui d'una composició feta per una pel·lícula, sinó més bé d'un disc editat al marge del món de la banda sonora, però que és el darrer treball d'un home molt vinculat al mitjà: parlem avui ni més ni menys que de Burt Bacharach, veterà compositor de tots els gèneres i estils qui, decidit a retornar a la palestra als 77 anys, treu al carrer un disc titulat *At this time*, en què hi ha, entre d'altres coses, les primeres lletres signades per ell en tota la seva carrera. I aquesta idea de dedicar-li un article monogràfic va començar fa poc temps, anant en cotxe amb el company Gori, de l'Associació Balear Amics de les Bandes Sonores: pels altaveus s'escoltaven els inconfusibles compassos de *Casino Royale* (John Huston, Ken Hughes, Val Guest, Joseph McGrath, i Robert Parrish, 1967, la macroparòdia del món James Bond i que no hem de confondre amb la nova aventura oficial de l'agent 007, que estarà basada en la mateixa història). Tots dos vàrem gaudir d'aquella composició boja i inclassificable, i tots dos vàrem estar d'acord en el fet que el nom de Bacharach no era massa recordat per la gent aficionada a la música de cinema,

potser perquè ja feia gairebé quinze anys que es mantenia en silenci, i de cop i volta, aquí ho tornem a tenir, amb un disc políticament compromès i amb sonoritats urbanes. Jo, personalment, crec que és un bon moment per fer una ullada a un home injustament arraconat.

Perquè no hem d'oblidar que parlem d'un compositor musical que, només per la part de la seva carrera dedicada al món del cinema, ha estat proposat sis vegades a l'Oscar i l'ha guanyat tres, i altres set als Globus d'Or, i n'ha guanyat dos. I que, sobretot, seves són moltes de les més conegudes cançons fetes mai per a pel·lícules. Seves són les notes que acompanyen a *¿Qué tal Pussycat?* (*What's new, Pussycat*, Clive Donner, 1965, la cançó de la qual, amb lletra del seu inseparable Hal David i cantada per la potent veu de Tom Jones, va ser proposada per a l'Oscar), *Alfie* (Lewis Gilbert, 1966, en què només va compondre la cançó "Alfie", que també va ser proposada a l'Oscar), *Dos Hombres y un Destino* (*Butch Cassidy and the Sundance Kid*, George Roy Hill, 1969, la cançó de la qual, "Raindrops keep fallin on my head", va ser xiulada per mig món a més d'emportar-se els Oscars a la Millor Cançó i també a la Millor Partitura Original, que en aquest cas era íntegrament seva), *Amor es mi Vida* (*The Raging Moon*, Bryan Forbes, 1971, en

què només va fer la cançó "Long ago tomorrow", però que també va ser proposada als Globus d'Or), *Arthur, el Soltero de Oro* (*Arthur*, Steve Gordon, 1981, la cançó de la qual, aquell anomenat "Arthur's Theme" també es va emportar un Oscar), *Otra Ciudad, Otra Ley* (*Tough Guys*, Jeff Kanew, 1986, en què només va compondre una cançó, "They don't make them like they used to", que va ser la darrera proposició al Globus d'Or), la seqüel·la *Arthur 2: on the Rocks* (Bud Yorkin, 1988, encara que la cançó "Love is my decision" no va tenir l'èxit de la composada per la primera part) o la que és, fins ara, la seva darrera banda sonora original completa, *Ladrón de Corazones* (*Love Hurts*, Bud Yorkin, 1991), encara que no hem d'oblidar que a moltíssimes pel·lícules apareixen cançons o temes instrumentals de Bacharach, i encara continua el fenomen.

Com podeu comprovar (i estic bastant segur que ara mateix moltes de les cançons esmentades estan xiulant a les vostres orelles), el nom de Burt Bacharach s'ha guanyat a pols un lloc destacat no només al món de la música de cinema, sinó també de la música en general així que, esperant que encara tingui forces i ganes per fer una nova banda sonora, de moment, gaudirem de les seves noves cançons. A veure com ens sorprèn aquesta vegada. 🎬

Dos hombres y un destino.